

NiNa

A TAJEMSTVÍ VODOPÁDU

ZUZANA BARILOVÁ

ILUSTRACE KRISTÝNA NEZVEDOVÁ

bambóok®

bambôk®

NiNa

A TAJEMSTVÍ VODOPÁDU

ZUZANA BARILOVÁ

ILUSTRACE KRISTÝNA NEZVEDOVÁ

bambóok®

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **restně stíháno**.

Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU a použití této knihy k trénování AI jsou **bez souhlasu nositele práv zakázány**.

Zuzana Barilová

Nina a tajemství vodopádu

Vydala Grada Publishing, a.s., pod značkou

U Průhonu 22, 170 00 Praha 7

tel.: +420 234 264 401

www.grada.cz

jako svou 10 474. publikaci

Ilustrace Kristýna Nezvedová

Odpovědná redaktorka Veronika Hrabánková

Grafická úprava Antonín Plicka

Zpracování obálky Antonín Plicka

Počet stran 104

Vydání 1., 2026

Vytisklo TISK CENTRUM s.r.o., Moravany u Brna

© Grada Publishing, a.s., 2026

Cover Illustration © Kristýna Nezvedová, 2026

ISBN 978-80-247-9361-0 (pdf)

ISBN 978-80-271-5368-8 (print)

OBSAH

Dům u jezera	7
Úkryt ve větvích	11
Jezerní záhada	15
Přízračné zjevení	18
Skalní stezka	22
Štěpatá Bouřka	25
Klučičí jeskyně	29
Nečekaný objev	33
Stopy vedou ze stáje... ..	37
Pátrání pokračuje... ..	42
O – zvě – na	46
Co ukrývá knihovna	50
Horolezecká výprava	54
Jeskynní cesta	59
Zařehtání	63
Smradloch a kořist	66
Vozík a cepín	71
Opatrně, zával!	75
Velká záchrana	79
Volání vodopádu	83
Tajemství odhaleno	86
S pravdou ven	90
Tajemství drahokamů odhaleno	94
Tak zase v létě ve skalách!	99

DŮM U JEZERA

Vysoko v horách, tam, kde se vrcholky skal dotýkají bílých chomáčků mraků a v zelených kobercích se pasou celá stáda koní, je rozlité jezero, stříbrné jako zrcadlo. Voda v něm je chladná, protože se do ní tříští bílý vodopád z té nejvyšší skály, který burácí a divoce rozhání třpytivé vlnky ke břehům.

Nina měla na horské údolí jen ty nejhezčí vzpomínky. Vždycky sem jezdila s rodiči lyžovat o vánočních prázdninách. Ale hory v létě, to bylo něco úplně jiného. Vzduch tu chutnal po větrové pastilce a sluníčko svítilo tak nesmlouvavě, že jí stihlo opálit drobná ramena i pihovatý nos.

Nině už bylo deset let. Stejně ale byla celá nesvá a nervózně si pohrávala s popruhy batohu. Na prázdniny v horách totiž přijela úplně sama. Stoupala po luční cestě k domu u jezera a bála se úplně stejně, jako když byla ještě malá holka a šla poprvé do školy.

Dům u jezera odpočíval ve stínu. Se zahradní houpačkou i girlandami muškátů a petúnií vypadal z dálky stejně pohádkově jako domek nějakých horských skřítků.

„Drahoušku Nino! Vítej na horách!“ Teta byla často k nezastavení. Teď rozrazila modré dveře dokořán a sevrěla Ninu do měkké náruče. Dokonce předtím odhodila misku s těstem a zapíchnutou vařečkou, až se slepice na

dvorku poplašeně rozletěly na všechny strany a vyděšeně kvokaly o záchranu. „Počkej, až přijdou děti a strýček, ti se zblázní radostí, že jsi konečně tady!“

Nina byla šťastná, že se k výletu přece jen odhodlala.

Teta Kristin vypadala úplně stejně jako její maminka a byla zrovna tak hodná. Aby ne. Byly totiž dvojčata! Když byly ještě malé holky, nikdo je od sebe nerozeznal. Teď už přece jen vypadala každá trochu jinak. Největší legrace vždy nastala, když se potkaly po delší době. To se potom se smíchem prozkoumávaly úplně jako nějací psi! Zatímco Ninina maminka měla svaly jako správná horolezkyně a uměla se desetkrát přitáhnout na hrazdě, teta Kristin měla růžové tváře s dólíčky a uměla péct ty nejlepší makové koláče na světě. Jedna druhou vždy okukovala, šouchaly do sebe prsty a prohlížely si vlasy.

„Ty je máš delší! A ty hustší!“ hašteřily se stejně jako když byly malé.

Nina přijela na prázdniny k jezeru vlakem. Tolik tunelů, kterými cestou profrčela skrze obrovské hory, nezažila, ani nepamatuje. Dům u jezera navíc nebyl jen tak ledajaký dům, který vídáte stát v každé ulici. Dům u jezera byla malá farma. Modré okenice hleděly na hráškově zelenou louku s krávy a telátky a strýc na traktoru se staral o pole i okolní louky.

Její rodina měla navíc dvojčata v krvi. Anna a Tim byli stejně staří jako Nina a rozhodně nevypadali, jako by si z oka vypadli. Byli dvouvaječná dvojčata a nejspíš se

prali ještě dřív, než byli na světě. Aby byla Nina upřímná, Anně a Timovi vždycky docela záviděla. Proč se ona nemohla narodit jako dvojče? Měla by sestru nebo bráchu a nemusela by se pořád něčeho obávat. Tim s Annou se sice v jednom kuse rvali, ale když bylo potřeba, byli na všechno dva. A Nina byla ráda, že tyto prázdniny budou na všechno rovnou tři!

Však už se řítili... Anně vlály dlouhatánské, světlé vlasy a Tim? Ten jel na kole bez držení a jeho modřiny a škrábane viděla Nina i z dálky! Měl je snad úplně všude, na ruku, na nohu, a dokonce i na tvářích.

„Time, ty ale vypadáš! Popral ses s vlkem nebo s medvědem?“ smála se Nina na celé kolo.

Anna skočila sestřence kolem krku. „Nino, konečně jsi tady! Už jsme se nemohli dočkat!“

Nina se šťastně rozesmála, poklekla a opatrně vytáhla z batohu dva malé, úhledně převázané balíčky. Anna ten svůj rozbalovala s posvátnou úctou. Tim naopak divoce cupoval papír. Když vybalil zavírací nůž s mušlí, zařičel nadšením.

To Anna otevřela malou šperkovnici se zatajeným dechem a opatrně si pověsila na krk stříbrný přívěsek běžícího koně. Potěšením celá zrůžověla. „No, Nino,“ vydechla údivem. Vtom vykulila oči a vzpomněla si: „Musíme ti něco ukázat!“

... Vzhůru do hor!

ÚKRYT VE VĚTVÍCH

Nina si nestihla vybalit ještě ani jednu ponožku a dvojčata už ji táhla do sadu. V horském údolí u jezera byl mimořádně slunečný den. Mraky se zastavovaly o špičaté vrcholky hor a louky se tetelily létem.

„Polez, Nino, už tam budem,“ netrpělivě volal neunavitelný Tim, kterého dívka snad ještě nikdy neviděla v klidu sedět. Teď zrovna zadýchaně šermoval dřevěnou tyčí v koruně rozkvetlého stromu. Než se Nina stačila zeptat, co to vyvádí, přímo nad hlavou se mu zhoupl provazový žebřík a pořádně ho praštil do čela. „Auvajs. To budeme muset ještě vylepšit,“ zašklebil se chlapec a třel si bouli na hlavě. Pak hbitě vyšplhal nahoru a bylo jasné, že podobnou rozcvičku si dopřával několikrát denně.

Nina mžourala do větví proti sluníčku. „No ne! Vy tam máte opravdovou skrýš,“ hlesla překvapeně.

„Ano, a je parádní,“ souhlasila Anna pyšně a vylezla po žebříku rychle jako lasička.

Nina rozhodně nebyla žádný pecivál. Rodiče ji v jednom kuse brali veslovat, plavat, běhat, jezdit na kole nebo hrát tenis. Ale ačkoliv byla v gymnastice v pokročilé skupině, po provazovém žebříku, který se houpal, se sápara těžkopádněji než dvojčata.

„Uf!“ S funěním se konečně vytáhla nahoru. A pak už jen užasle zírala. Anna s Timem totiž neměli jen tak

ledajaký domek na stromě, stlučený z pár prken a staré plachty. Oni měli přímo stromový palác!

Kolem statného kmene a mohutných větví se rozprostírala broušená dřevěná podlaha, stěny zářily bílým lakováním dřevem, krov tvořily opravdové malé trámký. Do bílých okének si Anna pověsila nastříhané záclonky a teta Kristin jim darovala barevné polštářky i pruho- vané tkané koberečky. Anna pyšně rozsvítila malinkaté žárovíčky natažené po všech trámech i větvích a nalila sestřence citronovou limonádu.

Uvnitř si Nina připadala jako malé ptáče v budce. „To je ale nádhera!“ vydechla ohromeně a Tim se dmul pýchou jako páv.

„Trochu nám s tím pomohl Smraďoch, ale spoustu jsem toho postavil sám!“ řekl a rozvalil se spokojeně do polštářů.

Nina smíchem vyprskla limonádu nosem. „Kdože vám pomohl? Smraďoch?“

Tim přikývl a ušklíbl se. „Náš stájník. Hádej, proč se mu tak asi říká,“ významně nakrčil nos.

Anna se do toho vložila. „Tipujeme, že se naposledy umýval loni, když omylem zmoknul. Je to takovej legrační morous. Však uvidíš,“ vysvětlovala a na zem položila talíř čokoládových sušenek.

„Je to tady jako v domku pro panenky. A na Smraďo- cha jsem upřímně zvědavá!“ smála se Nina a byla moc ráda, že jsou konečně zase všichni spolu. „Chvíli tu budu

s vámi a zbytek léta budeme cestovat s mámou a tátou někde v džungli v Americe. Jsou to blázniví dobrodruzi, však je znáte...“

„To máš teda neuvěřitelné štěstí, Nino! Taky bych chtěla být dobrodruh. Tady se neděje vůbec nic!“ posteskla si Anna a plácla sebou nazad do červeného nadýchaného polštáře, který tajně propašovala z ložnice tety Kristin.

„Většinou se tu nic neděje,“ opravil ji Tim. „Nezapomeň, co jsme objevili v archivu.“

Dívka na něj se zájmem pohlédla: „A co jste objevili?“

Tim se zatvářil tajuplně a ztišil hlas, přestože ve stromovém úkrytu by je jen těžko mohl někdo slyšet. „Měli jsme ve škole za úkol vypracovat historii místa, kde žijeme. A tak nám máma pomáhala hledat ve starých novinách. Našli jsme několik fotek velkých horolezeckých výprav,“ prozradil Tim. Nina přikývla a narůstala v ní zvědavost.

„Vypadá to, že sem kdysi jezdili horolezci z celého světa,“ přidala se Anna s očima navrch hlavy.

„Táta říkal, že tehdy určitě něco hledali, protože měli krumpáče a svítilny,“ dodal Tim. „A s Annou jsme doufali, že nám pomůžeš to trochu víc prozkoumat.“

To Ninu rozesmálo. „Jasně, že vám pomůžu. Bude to náš prázdninový detektivní projekt!“

... Objevila snad dvojčata stopu ke starému tajemství?

JEZERNÍ ZÁHADA

Jedno se tetě Kristin muselo nechat. Coby kuchařka byla naprosto nepřekonatelná. Nina se ráno ohromeně usadila k obrovskému jídelnímu stolu a nestačila se divit, co všechno je možné připravit ke snídani. Voňavé máslové croissanty, domácí jogurt s lesními borůvkami, teplý pudink, šťavnatý jablečný koláč, pánev s vajíčky, ale i křupavé bochánky, které teta dala péct brzy ráno. Všude také rozestavila domácí džemy a marmelády. Nina se rozhodla ochutnat úplně všechno, i kdyby měla prasknout. Teta Kristin stála spokojeně u dřezu a sledovala, jak se hladové ruce míhají po stole.

„Co máte dnes v plánu, bando?“ zeptal se strýček a sypal si na talíř štědrrou dávku míchaných vajíček.

„Šeme ít k ješefu,“ prskal Tim drobky po ubrusu a bez okolků si strkal složené palačinky do kapes u kalhot.

„Tim chce říct,“ pravila způsobně Anna a pohoršeně sjela bratra pohledem, „že se půjdeme podívat k jezeru. Chceme to tam obhlédnout.“

„Ááá, výprava ke Skalní stezce,“ pokýval strýc hlavou. „Tak dávejte bacha, děcka, kolem vodopádu to pěkně klouže a nahoru do skal ještě nesmíte.“ Strýček varovně zamával vidličkou a podal si další rohlíček.

„My víme,“ opáčila Anna a zabalila obrovitý kus koláče do batohu.

Tim už u stolu nebyl. Jídlo byla nutnost, která ho neustále zdržovala. Podupával před domem a čekal, až se děvčata vypraví. Kdyby to bylo jen na Nině, snídala by dál a pak by se nejspíš odkutálela zpátky do postele. Uf, nazula si pohorky a vydala se s Annou za Timem, který už nedočkavě vyrazil napřed.

Nina nasála svěží vzduch a nemohla se nabažit pohádkového výhledu. Pokud totiž žijete ve městě jako ona, horská příroda vám bude připadat jako ze snu. Ať se podívala na kteroukoliv stranu, všude bujela vysoká zelená tráva plná lučního kvítí a na obzoru se tyčily krásné hory. Krávy se na horách pásly volně, zvonce jim cinkaly na mohutných krcích, a jak si tak v poklidu přežvykovaly na sluníčku, vypadaly náramně spokojeně.

Nina si od jedné nechala dlouhatánským drsným jazykem olíznout ruku. „Ta je ale krásná!“ volala nadšeně a kráva na ni souhlasně pomrkávala dlouhými řasami. „Můžu se teď utřít do tebe, Time?“ chichotala se a schválně si otírala oslintanou ruku do jeho mikiny.

„Ne! To teda nemůžeš, utři si kraví žgryndy pěkně do svého oblečení!“ ucukl Tim a se smíchem podrbl jednu z pokojně odpočívajících krav na střapaté čupřině.

Vtom Anna ztuhla. „Time?! Time, stůj! Vidíte to, co já?“ vydechla a nevěřícně hleděla na vodní hladinu. Tim klusal po pěšině, pak se ale také zarazil a zastínil si výhled rukou.

Nině to chvíli trvalo. Vodopád, který dopadal do jezera, byl neuvěřitelně obrovský a všude kolem něj se nesla bílá sprška vodní mlhy. Jezero navíc odráželo sluneční paprsky jako zrcadlo. Konečně to Nina také uviděla. Vedle vodopádu opravdu něco bylo! Jako by tam stálo něco přízračného. Něco bílého... zvláštního a... vlajícího. Co to mohlo být?

Děti se pokoušely zaostřit, ale co chvíli tu věc zakryl vodopád. Trojice se po sobě tázavě podívala. Nezdálo se jim to? Nina cítila, že se jí rozbušilo srdce vzrušením i očekáváním. Co tohle bylo? „Pojďme blíž,“ naznačila a mávla rukou směrem k vodopádu.

... Co u jezera vlastně spatřili?

PŘÍZRAČNÉ ZJEVENÍ

Konečně to zahlédli na pár vteřin ve zcela jasných obrysech. Už nemohlo být pochyb. Na velkých, plochých kamenech, před tříštící se masou vody, stálo zjevení jako z příběhu o jednorožcích. Nevýslovně krásný bílý kůň se třpytil jako horský sníh. Hřívá mu povlávala ve větru, štíhlýma nohama přešlapoval na místě. Zvedl vznešeně hlavu, na vlající ocas dopadaly paprsky slunce. Pak se sklonil a napil se. Nina s Annou ani nedýchaly.

Volně se pasoucí koně potkáte na horách docela běžně. Nechají se pohladit, poplácat po svalnatém krku a pak hrábnou kopyty a běží zase na jinou louku. Ale tohle zvíře bylo zvláštní. Možná to bylo jeho kouzelně sněhobílou srstí, možná výjev umocnil vodopád, překrásné jezero a sluneční paprsky, ale něco na tom zkrátka tak úplně nehrálo.

Rozsekl to Tim: „Od kdy koně běhají po skále pod vodopádem?“ a podrbal se ve vlasech. Anna s Ninou rozhodily nechápavě rukama, oči rozšířené úžasem.

„Počkat! Kam zmizel?!“ vyjekla zničehonic Nina a zmateně se rozhlížela na všechny strany.

A opravdu. Místo, kde kůň ještě před pár vteřinami přízračně stál a odkud se zdálo nemožné jen tak nepozorovaně odběhnout, bylo prázdné! Voda si dál burácela ve svém tempu, živená horským potokem a tajícím sněhem

odněkud z vrcholků. Jezero se poklidně lesklo a míhalo. Kdyby se teď kůň brodil či plaval ke břehu, nejenže by mu to dalo docela dost práce, ale hlavně by ho u toho museli vidět.

„Pojďme se tam podívat. Tohle není možný!“ potřásla Nina hlavou.

Děti se rychlými kroky blížily k vodopádu, a čím byly blíže, tím více jeho hukot sílil. Zuly si boty a prozkoumávaly břeh.

„Nikde tu není ani jedna stopa po kopytu,“ hlásila Anna a obcházela písčité proužek břehu.

Tim mezitím začal šplhat po kamenech čnějících z vody a bylo znát, že to nedělal poprvé. Dvojčata tu byla doma a měla prošlapanou nejednu horskou pěšinu. Anna se vydala opatrně za ním a Nina se je pokoušela napodobit. Nebylo to úplně jednoduché, kameny byly kluzké a daleko od sebe. A do vody se jí skutečně nechtělo. Modré, průzračné jezero sice na pohled lákalo ke svlažení, ale voda v něm byla ledová. Chodidla by do ní ponořila sotva na chvíli.

Konečně všichni tři přešplhali na ploché balvany blíže u vodopádu a mohli tak zblízka prozkoumat místo, kde zářivý kůň před malou chvílí stál. Anna ukazovala směrem ke břehu a vrtěla hlavou. Tim něco křičel, ale v tom obrovském lomozu padající vody nebylo slyšet vůbec nic. Nina se ohlédla po ostrých kamenech, po kterých sem přilezli. Ne, tohle nemohl kůň přeskákat.

„Ten se snad umí potápět!“ zakřičela na dvojčata, ale nebylo to moc platné. Nemohla ji slyšet. Navíc už byli všichni tři mokří od milionů kapek vody nesoucích se vzduchem.

Tohle byla skutečná záhada. Tim ještě prohledal okolí vodopádu, kde mu to skaliska a proud vody dovolily, a děvčata se vydala na zpáteční cestu.

„Naštěstí v tom horku rychle uschneme!“ konstatovala Anna, když ji bylo opět slyšet, a pokusila se vyždímat mokré tričko.

„Tamhle je Skalní stezka,“ ukázal Tim. „Ještě to tam prozkoumáme. I když je nemožný, že by tam ten kůň prostě doskočil!“

Anna vytáhla z batohu jablečný koláč. „Hlavně jsem tu bílého koně ještě nikdy neviděla. Zase tolik statků tady vysoko v horách není a co vím, bělouše nemá ani jeden farmář,“ zamyslela se a rozdělila bratrovi i sestřence vynikající koláč tety Kristin. Sobě přidělila, ne zcela náhodou, jednoznačně největší porci.

*... Kde se bílý kůň
uprostřed jezera vzal?*

SKALNÍ STEZKA

Vrcholky hor v oblacích, bílé vodopády, průzračná jezera či rozkvetlé louky plné divokých králíků; pokud jezdíváte v létě na hory, určitě dáte Nině za pravdu, že překrásnější krajina snad ani neexistuje. Bude se vám na nich líbit dokonce i v případě, že na výlety do přírody jinak chodíte jen ve stavu krajní nouze, kdy už vám rodiče vyhrožují zákazem televize po zbytek života. Hory totiž skrývají tolik úchvatných tajemství, že i v městském dítěti probouzejí duši horolezce.

Trojice se cílevědomě sápara ke Skalní stezce, když vtom se Nina zarazila. „Neříkal strýček, že na cestu do hor nesmíme?“

„Mrkneme se jen na začátek trasy,“ uklidnil ji Tim. „Na výstup k vrcholu tu stejně nemáme vybavení,“ pokrčil rameny a nacpal si do pusy čtvrtku koláče naráz, takže vypadal jako přerostlý sysel.

Anna se mezitím marně rozhlížela po stopách ve štěrku. „Tento týden jsou příšerná horka. Otisky kopyt asi nenajdeme,“ pravila zklamaně a ukazovala Nině alespoň divoké králíčky pobíhající mezi norami.

Cestička se vinula skalami a postupně se stáčela podél vodopádu nahoru, takže si teď děti mohly prohlédnout jezero pěkně z výšky. Vodopád padal z vrcholku hory a podle dvojčat byl jedním z nejdelších v okolí. Na některých

místech se rozléval jako mělká řeka, jinde se však řítit desítky metrů hluboko v podobě obrovské vodní laviny, ke které není radno se přibližovat. Zrovna když Nina začala uvažovat, jak mohou být jen na začátku trasy, když už pod sebou viděla celé údolí, Tim výpravu zastavil.

„Dál už je to feráta, takže tady končíme,“ rozhodl a mávl rukou ke skále, kde byly nabity železné stupy a připevněna ocelová lana. Feráta je totiž horská stezka, kterou dokáže zdolat i sportovec nehorolezec. Jen musí mít pořádnou sílu, dobré boty a třeba i vlastní horolezecké vybavení. To už Nina věděla od rodičů, kteří podobná dobrodružství nadšeně vyhledávali. Zrovna loni například slaňovali divokou řeku a balili si na výpravu sedáky i lana s karabinami. Ninu to tehdy opravdu nelákalo, ovšem tahle stezka byla něco docela jiného. Jednak se tu zjevně proháněli bílí jednorožci, jednak vypadala v poledním sluníčku velice přívětivě.

Nina ke stezce znovu toužebně vzhlédla, chytila se lana a zkusila vylézt na první stup. „Jde to v pohodě!“ zamávala na dvojčata.

Anna se smála: „Tady jo! Ale nahoře za zatáčkou už jsou tunely, tam potřebuješ i jištění!“

Tak to bylo doopravdy zajímavé. „Neříkali jste, že tu jsou tunely,“ zarazila se Nina.

„Hory u jezera jsou tunelů a jeskyní přece plné,“ potřásla Anna hlavou, jakože to je úplná samozřejmost, a Nina se snažila nepřemýšlet o tom, kdo v nich žije.

„Pochopitelně máme dovolený jen některý,“ zakřenil se Tim způsobem, jakože dospělí, a rodiče obzvlášť, ho prakticky jen zdržují v rozletu. Smířen se svým nelehkým životním údělem se vypravil po stezce zpátky.

Nina s Annou se cestou ještě pokoušely pátrat po stopách kopyt toho neuvěřitelně krásného koně – nebo jednorožce? –, ale nenašly ani jednu. Alespoň se tedy neustále zastavovaly, bosky se procházely po trávě a sbíraly borůvky.

„Time, nechceš si natrhat kytici lučního kvítí?“ potutelně se usmívala Nina, když pozorovala chlapce, který je netrpělivě obchází a hledal nějakou činnost.

„Snad to stihnu, než mi začne balet,“ ušklíbl se Tim ironicky, ale pak zvažněl, když se ohlédl za sebe. „Musíme sebou hodit, holky! Blíží se pořádná bouřka!“

Nina s Annou se zaskočeně otočily a skutečně! Bleděmodrá obloha byla tatam. Vítr už se začal nenápadně zvedat a blížily se mraky tak temné, že o předpovědi na zbytek dne nebylo pochyb. Dívky se kvapně obuly. Do údolí se musí dostat, než bouře vypukne.

... Stihnou děti slézt ze skály včas?

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Nina a tajemství vodopádu***.
Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.